

Десета глава

СКОРОСТТА НА РЕАКЦИИТЕ

Емо врълхлетя в стаята и се натъкна на Марина.

- Оо-ох! – извика съученичката му.

- Много се извинявам – съчувствено се обърна към нея Емо и изкрещя – Идва!!! Маринке, не ми се сърди - продължи той.

- Не ти се сърдя, ама по-внимателно влизай.

- Друг път ще внимавам.

- Клас, стани – извика дежурната и всички се намериха за съвсем кратко време по местата си, а след като химичката влезе, се заизмъкваха бавно-бавно от чиновете си.

- Е-е! Сякаш сте старци! – възмути се химичката. – Скапали сте се, не приличате на гимназисти, и то най-вече абитуриенти! Вярвам, изморени сте, но и аз съм изморена. Хайде, сядайте.

Вратата се откряна и в отвора се показа симпатичното лице на новата Емова познайница. Тя се усмихна на Емо и извика:

- Хулиган!

След това затвори вратата. Емо се замисли. Какво искаше от него това “зайче”?

Киро се обади шепнешком отпред:

- Емо, този заек си търси белята!

- Ще си я намери, щом толкова му се иска! – каза Емо и в същия момент му стана много неприятно. – Голям глупак е този Киро – прошепна той на Славчо. – Какво ми се бърка в работите!

- Лапнал е по твоя заек – също шепнешком му отвърна Славчо.

- Той не е мой заек.

- Е, нищо, важно е, че търчи по тебе.

- Какво търчи, по дяволите! Нека Киро си троши главата с него!

- Кириле, излез на дъската – чу се гласът на химичката, която до този момент беше преброявала няколко пъти класа, да не би някой да е изчезнал.

- Ама, другарко, днес всеки час ме изпитват! – запротестира Киро.

- Нищо, нека след това да се хвалиш, че еди кой-си ден са те изпитали по всичките предмети.

- Ама, другарко, само три пъти имат право да ме изпитват.

- Няма такъв правилник. Ще излезеш ли?

- Не.

- Ще ти пиша двойка.

- Пък пишете ми.

- Излез ти, Емиле.

- Не искам.

- Как така! Как да не искаш!

- Не съм добре.

- Как така да не си добре! Я излез, иначе ще ти пиша двойка.

- Добре, и за какво да говоря?

- За скорост на химичните реакции. За днес това ни е урока, нали?

- Откъде ще знам!

- Какво? Ти не си знаеш урока!

- Не.

- Сядай си тогава.

- Не, ще изляза.
- Защо ще ми губиш времето?
- Защо да ми пишете за нищо двойка?
- Добре, излизай, да видим какво ще кажеш.
- Ама че глупав късмет!
- Марина, излез и ти.
- Виждаш ли, ако не се бяхме сблъскали, нямаше да ни изпитат! – прошепна Марина, когато отиде на дъската.
- Какво да правя.
- Нищо. Знаеш ли си урока?
- Не.
- И аз.
- Хайде, Емиле, говори.
- Чакайте да си помисля малко.
- Няма какво да те чакам. Марина, ти ще говориш ли?
- Не мога.
- Боже господи! Днес никой ли не си знае урока?
- Не! – чу се от дъното на стаята.
- Значи, трябва на целия клас да пиша двойки.
- Няма да са действителни – обади се Райчо.
- Така ако се учите, по новия правилник никой няма да има примерно поведение – заплаши ги химичката.
- Какъв е този нов правилник? – запита някой.
- За определяне на поведението. Основното ще бъде добро.
- Значи на мижитурките ще се връчва примерно – каза Емо.
- Как така на мижитурките! Човек с изявена трудолюбивост, ученолюбивост, отличен успех, трудови навици, честност, откровеност, другарско отношение, чувство за колективност, критическо отношение към другарите си...

- А не към учителите! – извика някой.
- ... към себе си, въобще, човек, който дава пример и със своя пример увлича другите, той ще има примерно поведение.
- Вие как ги разбирате тези неща? – обади се Славчо.
- Те се виждат.
- Някой лицемер ще ви излъже.
- Едва ли.
- Да, но на този, който има примерно поведение, няма да му е много удобно сред масите с добро поведение. Ще се чувства чужд.
- Как така! Той ще се гордее!
- Един честен човек няма да се гордее с това, че се е издигнал изкуствено над съучениците си.
- Училището ще се гордее с такива примерни ученици.
- Няма идеален човек.
- Но ние се стремим да създадем по-съвършени личности.
- Човек без слабости не се е родил.
- Незначителните слабости се пренебрегват.
- Значи, оценката не е обективна.
- Тези, които са съставили правилника, знаят по-добре от нас.
- Те са богове.
- Не са богове, но все пак знаят повече от тебе и от мене.
- “Преклонената главица остра сабя не сече!” – извика Киро.
- Мижи да те лажам! – обади се Румен

- Много време си изгубихме в разисквания. Сядайте си. Днес няма да ви пиша двойки, но ще си отбележа в моя бележник, че на този ден не сте си знаели урока.

- А на мен ми писахте двойка! – извика Киро.

- Ти първи отказа и ти писах.

- Не е честно. Защо само на мене?

- Значи, и на съучениците ти да пиша, така ли?

- Да.

- Няма да им пиша. Не чувстваш ли, че си егоист. И на тебе няма да пиша, но исках да докажа на съучениците ти, че има хора, които не заслужават примерно поведение само заради проявеното недругарско отношение.

- Явно защитава и рекламира новия правилник – обади се Елито.

- Така е – каза Киро. - Всеки гледа себе си. Аз няма да се оставя да ме тъпчат, я!

- Чуваш ли го какво приказва? – каза Емо на Славчо и направи гримаса на страшно отвращение.

- Това беше най-вече заради тебе казано – рече Славчо.

- Ако беше въпрос, аз нямаше да изляза на дъската. Излязох само да не изпитат някой друг на моето място. И най-главното, никога не съм проявявал егоизъм като Киро. Пък и химичката се престара. Много благородна се показа. Лицемерка!

- Такава е. Внася вражди в класа. Меси се, където не ѝ е работа.

- Днес не можах да ви предам новия урок, но следващия път ще ви предам два - каза химичката, когато звънецът вече биеше.